

[Samuelson.]

tinget, ikke skulde imødekomme det halvt, men imødekomme det helt og tage de 5 Aar, som Lagtinget havde foreslaaet, og jeg er meget ked af det, hvis de Udtalelser, den højtærede Minister nu fremsatte om de 3 Aar, i Virkeligheden betyder, at Ministeren er villig til at begrænse Lovens Varighed til 3 Aar. Naturligvis, i den Stilling, jeg staar i som eneste Færing i dette høje Ting, ved jeg, at jeg kun disponerer over een sikker Stemme, men jeg ved, at man paa Færøerne vilde blive meget ked af det, hvis man begrænsede Perioden til et 3-Aar. I Rigsdagens Liv, i Danmarks Liv, i Færøernes Liv er baade 5 Aar og 3 Aar forhaabentlig en meget kort Tid, og jeg forstaar ikke, at man vil halvere disse 5 Aar. Som sagt, jeg bliver nødt til at tage, hvad jeg kan faa, hvis man da ikke giver alt for lidt, jeg er jo Ansøger her, Ansøger paa Lagtingets Vegne, men jeg gentager, at jeg vil være meget ked af det, hvis man begrænser de 5 Aar til 3 Aar, og jeg ved, at der er dem oppe paa Færøerne, der vil blive endnu mere kede af det. Naar jeg gør mig til Talsmand for de 5 Aar, er det ikke, fordi jeg ikke ogsaa har Betæneligheder. Der er maaske ingen, der har flere Betæneligheder end jeg. Ifølge hele min politiske Opfattelse har jeg netop store Betæneligheder ved at udlevere Statsskatter til Færøernes Amtskommune; jeg kæmper saa at sige hver Dag for, at man ikke skal tage Skatteobjekter fra Staten og overlade dem til Færøernes Amtskommune, til Lagtinget, til Disposition. Men her er der blot Tale om et begrænset Omraade, og naar Ministeren klart og tydeligt i Bemærkningerne har sagt, at man vil begrænse Omraadet til de Varer, som indtil nu har været beskattet, og har vendt sig imod, at man skulde inddrage andre Varer, forekommer det mig alligevel, at der deri ligger en tilstrækkelig Advarsel til Lagtinget; og det er i alt Fald ogsaa noget, som Rigsdagen til enhver Tid kan træffe Bestemmelse om. Det forekommer mig, at Ministerens Udtalelser i Bemærkningerne er tilstrækkelig tydelige i saa Henseende, og jeg har den absolutte Følelse, at dette høje Ting er enigt med Ministeren paa dette Punkt. Jeg ved, at teoretisk set er der ved det foreliggende Forslag, som giver Færøerne Lov til paa et ganske bestemt Omraade at beskatte sig selv saa stærkt, at man kan faa nogle Penge til at afholde ganske nødvendige Udgifter med, ikke Tale om en Bevilling, men jeg kan dog ikke se rettere end, at saaledes som det nu er begrænset,

og saaledes som vi nu har haft det gennem en Aarrække, er det ganske det samme, statsretlig set, om man giver 100 000 Kr. gennem en Bevilling paa Finansloven eller giver 100 000 Kr. paa den Maade, det sker efter denne Lov.

Jeg takker Ministeren for de Indrømmelser, Ministeren har gjort med Hensyn til § 2, 2det Stykke. Jeg forstaar, at den højtærede Minister og jeg er fuldkommen enige, idet jeg ogsaa ønsker, at det, der her er Tale om, skal afbetales paa Gælden, det vil sige Obligationsgælden.

Med Hensyn til den Tid, der ligger forud, kan man vel nok kun tale om fire Finansaar af de fem, idet det femte Finansaar først udløber den 31. Marts i Aar, og jeg gaar ud fra, at hvad der skal afbetales paa Obligationsgælden for sidste Finansaar, det vil blive afbetalt; for Lagtinget har beskæftiget sig med hele Spørgsmaalet sidste Aar paa Foranledning af Amtmanden, og man har anmodet Amtmanden — naturligvis foruden, at vi skal sørge for at gennemføre den gældende Lov — om at drage Omsorg for, at de store Restancer, som tilkom Færøernes Amtskommune, indkræves bedst muligt, og at det Beløb, der indkommer, afbetales paa Amtsrepartitionsfondens Obligationsgæld i Overensstemmelse med den Lovbestemmelse, vi i Øjeblikket tænker paa. Jeg føler mig forvisset om, at Lagtinget vil søge at gennemføre dette. Det vilde, hvis man nu halverer det Ønske, der foreligger fra Lagtinget, og giver Lagtinget et Par Aar eller tre Aar, naturligvis genere det i Øjeblikket værende Lagting. Jeg hører jo ikke til Lagtingets Flertal, saa for saa vidt kunde jeg tage det meget roligt, om man gav det nuværende Lagtingsflertal en lille Advarsel. Men jeg ønsker det alligevel ikke, fordi jeg ved, at det vil vække en Misforstaaelse og en Misstemning deroppe, som ingen af os ønsker at vække. Om fem Aar staar vi jo ganske frit. Hvis man staar frit om tre Aar, staar man ogsaa frit om fem Aar, og de to Aar betyder dog ikke saa meget for Lovgivningsmagten. Navnlig staar man mere frit om fem Aar, hvis man har imødekommet Lagtinget fuldt ud. De Udtalelser, der er fremsat her, er en tilstrækkelig Advarsel. Hvis man derimod halverer Perioden, opnaar man kun at vække en Uvillie, som jeg i hvert Fald ønsker, at man ikke skal vække, og jeg ved, at det heller ikke er Meningen at vække den. Jeg ved, at de højtærede Medlemmer af dette Ting, der har talt i denne Sag, ikke ønsker at gøre andet end godt for Færøerne. Jeg vil derfor slutte